

Dina Estella Vedder is geboren op 14 december 1932 in Amsterdam. Ze was de dochter van Aron Vedder (1904 -1964) en Suzanna Maria Igel (1903-1967). Haar ouders trouwden in mei 1930. Ze had een broer Max Carel (1931-1990). Haar vader was arts.

Ze ging naar de Wilhelmina Catharinaschool aan het Frederiksplein. Voor de oorlog was ze geen lid van een jeugdbeweging.

Tijdens de oorlog werd de school gesplitst in een voorstuk voor niet-Joden en een achterstuk voor Joden. Ze ging daar tot ongeveer februari 1942 naar school. Daarna ging ze met haar ouders en broer naar Barneveld. Een selecte groep Joden werd daar samengebracht in twee locaties, Basteel de Schaffelaar en de Biezen. De Duitse bezetters hadden beloofd dat ze niet naar elders zouden worden doorgestuurd. Ze bleven tot september 1942 in Barneveld en zijn toen toch opgehaald en naar kamp Westerbork gebracht. Vandaar zijn ze met het laatste transport doorgestuurd naar concentratiekamp Theresienstadt in Tsjecho-Slowakije.

Na de bevrijding van dat kamp werden ze met een soort hospitaaltrein naar de Amerikaanse zone van Tsjecho-Slowakije gebracht, en van daar met enkele Dakota-vliegtuigen naar Eindhoven gevlogen. In eerste instantie werden ze opgevangen in Philips-gebouwen in Eindhoven en daarna in een diaconessenhuis aan de Amstel in Amsterdam. In hun oude huis in Amsterdam was tijdens de oorlog een NSB'er komen wonen. Hij moest het huis verlaten, maar deed dat niet. Het gezin Vedder woonde daarom op de begane grond en hij op de eerste verdieping.

Voor de oorlog bestonden er in Nederland verschillende Joodse gesloten groepen. Een doorstart na de oorlog was niet mogelijk omdat veel leden en leiders waren gedeporteerd en vermoord. Alleen in Den Haag begon de T.O.P. groep weer. Er was ook in Amsterdam belangstelling en daar werd een groep opgericht. De organisatie was, net als elke joodse organisatie, Zionistisch ingesteld. Ze richtte haar leden op wat toen nog Palestina heette en wilden hun belofte bij de installatie ook op die manier inrichten. Dit bleek in verband met de spelregels van de NPV niet mogelijk. Het installatieteken werd een Davidster. Er werden geen insignes van de NPV overgenomen en in plaats van een hoed werd een baret gedragen. De organisatie werd Tsofioeth (Hebreeuws voor padvinderij) genoemd. De verkenners kregen de Hebreeuwse naam Tsofim en padvinders Tsofoth. Er werd eind 1947 gestart met een verkennersgroep Misjmar Tikwatenoë onder leiding van Edzard Izaks, een gediplomeerd verkennersleider. Op 20 juni 1948 werd een meisjesvendel erkend met de naam Deworah. Een jaar later, in november 1948, werd een tweede verkennersgroep opgericht, *Betsalel*, waar Jaap Cohen Mafakeed (hopman) werd. En in februari 1949 begon bij *Misjmar Tikwatenoë* een welpenhorde, Oforim in het Hebreeuws.

De Amsterdamse en Haagse groepen gingen in mei 1949 samenwerken in de Vereniging 'De Joodse Padvindsters in Nederland' (JPN). Er volgden nog meer groepen, onder andere bij Joodse instellingen in Hilversum en Apeldoorn én in Enschede en Hilversum. In februari 1950 waren er acht groepen en later kwam daar nog een negende groep in Apeldoorn bij.

In januari 1950 werden de Amsterdamse groepen georganiseerd in verband met leidersgebrek. De verkenners van groep 1 Misjmar Tikwatenoë en 3 *Betsalel gaan voorlopig* samen onder de naam Bamitspah. Vanaf 1951 wordt in het Nieuw Israelietisch weekblad alleen nog maar over de horde en troep Bamitspah geschreven, naast het vendel Deworah en later de *Teixeira de Mattos* stam.

Toen Dina een middelbare scholier was, werd ze padvindster bij de "gewone" padvinderij. In 1950 deed ze eindexamen en daarna werd ze gevraagd om leidster te worden bij het vendel Deworah van de Tsofiem, de Joodse padvinderij.

Iedere zondagmiddag was er bijeenkomst van het vendel. Ze gaf hier samen met Guido Kitty Deen leiding aan. De groep is nooit groter geweest dan ongeveer vijftien meisjes. Er was ook een jongensgroep, maar daar deden ze niets mee samen. Dina studeerde bouwkunde in Delft, maar was zondags meestal in Amsterdam voor

Scouting. In de zomer van 1951 gingen ze op kamp naar het terrein van een Joods herstellingsoord in Voorthuizen. Later verplaatste het Joods Herstellings- en Vakantieoord naar Den Dolder. Daar gingen ze een jaar later heen. Ze huurden er vier bungalows, drie voor de padvindsters, en één was de leidersbungalow. Het kamp duurde een week of twee en er werd koosjer gegeten.

Over de activiteiten vertelde Dina later: *'We deden hetzelfde als de "gewone" padvinderij: knopen maken bijvoorbeeld en over allerlei ethische dingen praten, zoals hoe je je moet gedragen. Sommige kinderen waren ondergedoken geweest. Een gedeelte van hen was een beetje losgeslagen. Ze moesten wat discipline krijgen en leren met elkaar samen te werken. Er waren*

ook kinderen die waren teruggevonden in de onderduik. Anderen waren teruggekeerd uit de concentratiekampen. Een van onze doeleinden was ze een Joodse omgeving te bieden.'

Na twee jaar is Dina als leidster van de Tsofiem opgehouden. Ieder weekend terugreizen van Delft naar Amsterdam was een te grote opgave en in Delft werd het ook steeds drukker.

Na de oorlog verteld Dina over de waarde van Scouting: *‘Nu vele jaren later terugkijkend: toen ik in eind juni 1945 weer in Nederland terugkwam was ik een nogal verwilderd meisje. Ik was oud voor mijn leeftijd en vond moeilijk aansluiting bij mijn leeftijdgenoten. Waarschijnlijk heb ik door me aan te sluiten bij de Nederlandse padvinderij een stukje beschaving en een invulling van mijn vrije tijd proberen te vinden. Doordat ik in de oorlog al mijn vriendinnen was kwijtgeraakt, was ik na de oorlog nogal eenzaam. De meisjes van mijn schoolklas boden hierbij geen uitkomst. Zij bezaten allemaal een vriendenkring vanuit hun eigen omgeving.*

Aansluiting bij de gewone maatschappij was moeilijk want na tweeënhalf jaar concentratiekampleven was ik niet alleen nogal verwilderd maar ook sociaal onaangepast. Ik begreep dat als ik weer een redelijk normaal leven zou willen leiden er aan mijn persoonlijkheid geschaafd moest worden. De nogal gedisciplineerde padvinderij leek daartoe een goede start. Daarbij zou ik door het behalen van insignes ook allerlei dingen kunnen leren die normaal ontwikkelde kinderen automatisch meegekregen hadden.

Na haar afstuderen werd Dini architect. Ze trouwde met Jozef (Joop) Boas. Dina is op 20 september 2016 in Zeist overleden.

Meer informatie

[De Joods/Amsterdamse familie Vedder/Fedder](#)

[Nieuw Israelietisch weekblad » 23 feb 1951 - Art. 97 | Delpher](#)

[Nieuw Israelietisch weekblad » 27 jul 1951 - Art. 71 | Delpher](#)

[# Dini Boas-Vedder: van Theresienstadt tot jeugdbeweging](#)

Foto Op de Amstel als padvindster, 1947

Foto Veel tijd voor spelletjes tijdens een kamp van Tsofiem

Foto Leidster Dini Boas-Vedder in het gebouwtje Boschduif op het terrein van het Joods Herstellings- en Vakantieoord in Den Dolder

[Boas-Vedder, Dina Estella](#)

[Dina Estella Vedder - Kamp Westerbork, De Digitale Collectie](#)

Dit verhaal is onderdeel van *Scouts in de oorlog*, een verzameling verhalen als eerbetoon aan al die (oud) scouts die zich ingezet hebben voor onze vrijheid en hulp aan de medemens of die slachtoffer werden van oorlogsgeweld, in Nederland en het verre oosten. Met de verhalen willen we inspiratie bieden aan de scouts van nu, in hun wekelijkse activiteiten en als voorbereiding op hun bijdrage aan lokale herdenkingen. Kijk op <http://vrijheid.scouting.nl> voor meer informatie en alle andere verhalen.